MARCIÀ GARCIA & COSMOQUISSO

Jugant a fet i amagar amb extraterrestres

Gabriel García de Oro
Purificación Hernández

edebé

MARCIÀ GARCIA & COSMOQUISSO

Jugant a fet i amagar amb extraterrestres

A Francesc Miralles, padrí de Cosmoquisso.
Purificación + Gabriel

Títol original: *Marciano García & Cosmochucho - Jugando al escondite intergaláctico*

© Text de Gabriel García de Oro, 2011
© Il·lustracions de Purificación Hernández, 2011

© de l'edició: EDEBÉ, 2011
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Direcció: Reina Duarte
Edició: Elena Valencia
Disseny: MBC
© *de la traducció:* Elisenda Vergés-Bó

Primera edició, setembre 2011

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

ISBN 978-84-236-9994-0
Dipòsit Legal: B. 82-2011
Imprès a Espanya
Printed in Spain

MARCIÀ GARCIA & COSMOQUISSO

Jugant a fet i amagar amb extraterrestres

Gabriel García de Oro
Purificación Hernández

edebé

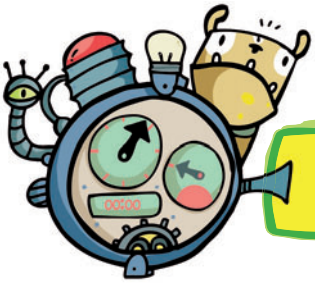

0. Ha arribat l'hora

Saps quina hora és? **NO?** És molt important, creu-me. Si no portes rellotge, pregunta-ho i de pas busca un llapis. Compte: un llapis, no pas un bolígraf. Ara t'ho explico. Mentrestant t'espero aquí, no em moc ni avanço ni amb prou feines escric. T'ho prometo. Et dono un parell de frases...

Aquesta és una frase. (Ja veus que no és gaire important.)

AQUESTA ÉS LA SEGONA...

Ja està? Has tornat? Bé! Ara sí, som a punt de començar. Però primer de tot vull que amb el llapis que has anat a buscar apuntis aquí l'hora i el dia.

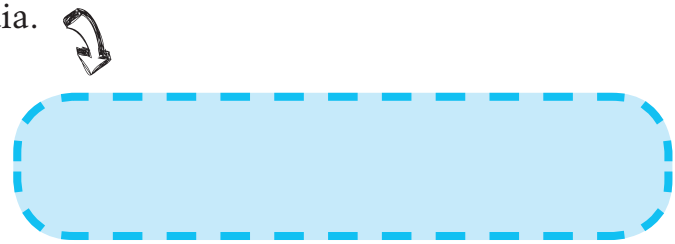

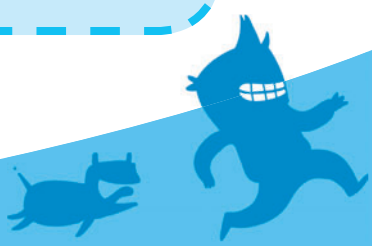

Bé! Acabes d'entrar en la història, en **LA TEVA HISTÒRIA.** Perquè sempre recordaràs el dia i l'hora exacta, exacta, exacta. El moment just en què vas ser testimoni de l'aventura més espacial (no especial, no, ES-PA-CI-AL, ho has llegit bé). I a més, galàctica, còsmica, planetària i **INTRAFANT**ups! que s'hagi viscut mai. Sí, ho has endevinat. Efectivament, no t'has equivocat de llibre. Ets davant...

Els estranys casos de...

MARCIÀ GARCIA & COSMOQUISSO

ups! D'acord, d'acord, m'has enxampat. Aquesta paraula me l'he inventada, però aviat sortirà al Google. El temps ho dirà :-)

1. El més Marcià d'entre tots els Marcians

Si el teu besavi es diu Marcià, si el teu avi es diu Marcià i si el teu pare es diu Marcià, és MOLT DIFÍCIL, gairebé impossible, que et diguis Pere. Marcià Garcia, el nostre Marcià, ho sabia. Tal vegada per això no protestava. Era una tradició familiar i punt. D'aquestes tradicions que no hi ha cap familiar que pugui explicar, però que tots tracten de mantenir VIVA.

Encara hi ha una altra cosa, una cosa que li feia entendre que mai no tindria una oportunitat: i és que ell era el més Marcià d'entre tots els Marcians de la seva família i part de l'estranger. **PER QUÈ?** Perquè va néixer un 12 de juliol, festivitat de Santa Marciana. Imagina't. Fins i tot si hagués estat una nena (que en principi se salvaven de la tradició), també hauria begut oli.

En fi..., a ell ja li semblava bé i als seus companys de l'escola també. Perquè quan es barallaven podien anomenar-lo ALIEN, **BESTIOLA INVASORA** i fins i tot IDIOTA (aquests, amb menys ganes de pensar en una manera còsmica i graciosa de fer-lo enfadar). Però generalment tot acabava en no-res i continuaven jugant, molts cops, a fet i amagar.

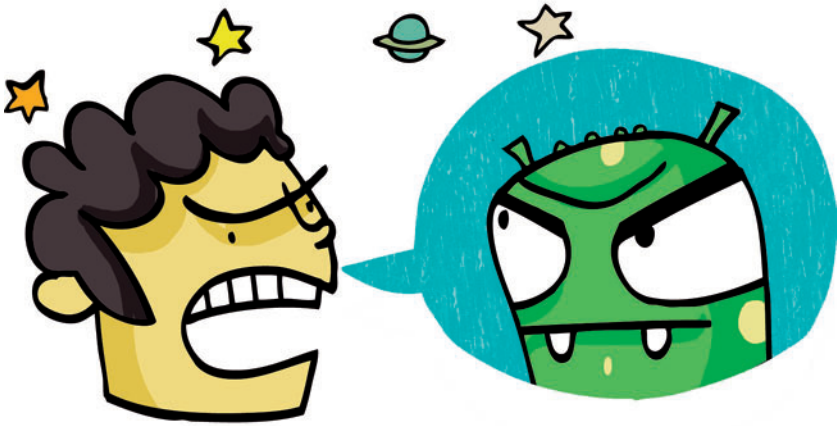

A FET I AMAGAR!

Tenia facilitat per a això.

No facilitat —em quedo curt—, ho feia D'ALLÒ MÉS BÉ.

Era un as, un fenomen. Si hi hagués hagut un campionat professional de jugar a fet i amagar, Marcià Garcia n'hagués estat l'estrella, un autèn-

tic *crack*. Hauria guanyat, ell tot sol, la lliga, la copa i la Champions. Sens dubte. Era tan bo, tan bo, tan bo, que ho he de dir un altre cop: era TAN BO... que per explicar-ho necessito un capítol a part.

Allà va:

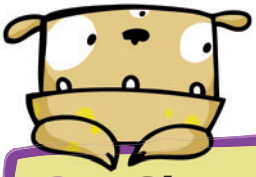

2. «Si ens troba, estem perduts»

Un, dos, tres, quatre..., cent..., dos-cents...

5, 4, 3, 2, 1 !...

A Marcià Garcia no li importava haver de comptar molt o poc. Tant li era del dret que del revés. Donar més avantatge o menys. Li era igual perquè sempre, quan acabava, quan deia **JA ESTIC!!!**, anava descobrint tots els seus amics.

UN PER UN.

Sense compassió.
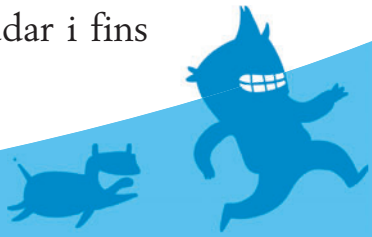
Els treia dels seus amagatalls i els deia JA ETS MEU, cosa que els feia enfadar i fins i tot els feia plorar.